

Forretningsordenen skulde overholdes — men altsaa heldigvis ikke i Dag, saa langt strakte Kravet sig ikke —, benyttede man i Gaar fra konservativ Side det, at man i Indenrigsministeriet i flere Maaneder havde overvejet denne Sag, og nu kom man med den her paa et Tidspunkt, da der kun levnedes Rigsdagen ganske kort Tid til dens Behandling. Den Tid, der er levnet Rigsdagen til Behandling af denne Sag, forlænges imidlertid ikke ved den Beslutning, der blev truffet i Gaar. Tværtimod, den forkortes. Man har derfor ved den Beslutning, der blev truffet, virket direkte mod det Formaal, hvormed Beslutningen begrundes.

I øvrigt maa jeg om selve Sagen sige, at da jeg den 15. Januar 1927 fik den Henvendelse fra den danske Købstadforening, som gik ud paa, at man i al Almindelighed nærede Frygt for, at Boligmangelen i Købstæderne, saafremt Restriktionerne ikke opretholdtes, skulde vokse, og at der derved skulde forvoldes Købstæderne øget Udgift til Boligbyggeri, saa forekom denne Henvendelse mig at være holdt i saa almindelige Vendinger, at der efter min Mening ikke var nogen Anledning til at tage noget Hensyn til den. Det er jo indlysende, at til enhver Tid, naar begrænsende Bestemmelser ophører paa det ene eller det andet Omraade, kan Ophøret i den allernærmeste Tid, og vil det sædvanligvis i den, faa Virkninger, som man kan se paa med en vis Betænkelse, men om hvilke man til syvende og sidst maa sige, at det er Vanskeligheder, som man skal igennem. Det er Vanskeligheder, der altid vil komme, og som man derfor, hvilket Tidspunkt man end vælger til Ophør af Restriktionerne, ikke kommer udenom.

Jeg saa i Købstadforeningens Udtalelser en saadan almindelig Tilkendegivelse og mente derfor, at der ikke var Grund til, foranlediget ved denne Udtalelse, at røre ved dette Spørgsmaal. Da man derefter fra Aarhus Byraad under 12. Marts til Indenrigsministeriet rettede den Henvendelse, der findes aftrykt som Bilag 2 til Forslaget med tilhørende Underbilag, foranledigede det, at Sagen paa ny blev taget op til Overvejelse, og at jeg bl. a. søgte Oplysning om, hvorvidt Købstadforeningens oprindelige Henvendelse var foranlediget ved en almindelig Overvejelse eller i Tilknytning til konkrete Eksempler paa Vanskeligheder, der vilde følge af, at Tilflytterbestemmelserne ophørte den 1. Maj.

Det viste sig imidlertid, at det Materiale,

der havde staaet til Købstadforeningens Raadighed til Bedømmelse af Spørgsmaalet, var ret magert. Der var i Virkeligheden, jeg tror, kun 4 Købstadkommuner, hvorfra Sagen var rejst, og der var en højst forskellig Varmegrad i Kravet om, at der blev truffet Foranstaltninger til at forlænge disse Bestemmelser. Imidlertid førte jeg i Tiden derefter Samtaler med saavel Grundejere som Lejere forskellige Steder fra, hvor man havde denne Tilflytningskontrol, og fra alle Sider blev det sagt mig, at medens man i de mindre Byer overhovedet ikke havde nogen Interesse i at opretholde disse Bestemmelser, var der enkelte større Byer, hvor det vilde have Betydning endnu nogen Tid, for at man kunde træffe de fornødne Dispositioner, at opretholde Bestemmelser af denne Art.

Det førte til, at jeg søgte at finde Tilslutning i Ministeriet til et Forslag, der gav Mulighed for, at man, hvor det skønnedes paatrængende nødvendigt, endnu i nogen Tid kunde bevare Indflydelse paa disse Forhold. Og jeg maa sige, at jeg troede, at dette Forslag var blevet mødt med Forstaaelse i Rigsdagen som Udtryk for, at der her og der kunde være Anledning til endnu at bevare Bestemmelser af denne Art, medens de ellers i Almindelighed bortfaldt og sikkert meget snarere bør bortfalde her i København end forudsat i den gældende Huslejelov.

Men Huslejespørgsmaalet er jo — det erkender jeg, at jeg burde have erindret — blevet det store Agitationsnummer for to Partier, de Konservative og Socialdemokraterne. Man har indfanget mange naive Vælgere i Huslejelovgivningens Garn ved Valgene de sidste 5—6 Aar, og man vil kunne gøre sig Haab om, at dette kunde gentages. Det burde jeg have erindret, at de ærede Fiskermænd naturligvis endnu en Gang vilde møde med Nettet i Haab om, at en eller anden Fisk skulde finde Vej dertil; jeg skal ikke nævne det Ord af den ærede konservative Ordfører, der giver Anledning til, at jeg maa give ham min Tilslutning.

Nu siger den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at der om denne Sag er to Opfattelser i Venstre. Nej, det ærede Medlem tager ganske fejl, der er kun een Opfattelse i Venstre af denne Sag, og det er den snarest mulig at bringe denne sidste Krigstidslevning til Ophør, fordi vi føler os overbevist om, at før dette sker, kommer vi ikke helt i Lave paa Boligomraadet. Ser vi hen til andre Lande, hvor man har haft Boligrestriktioner og bragt dem til Ophør, har det ogsaa vist